

[Aksel Larsen.]

ønsker militærbudgetterne sat ned. Den æggedans, venstres presse og det ærede medlem hr. Erik Eriksen i de sidste uger har opført, er jo også udtryk for, at landboerne er modstandere af det høje militærbudget og den lange tjenestetid. Regeringen kan med andre ord trygt regne med at have det afgørende og meget store folkeflertal bag sig, hvis den bestemmer sig for at gå videre med denne politik. Og da det er givet, at også det radikale venstre i meget høj grad er til at få i tale her, kan regeringen jo også derved skaffe sig et sikkert og stort parlamentarisk flertal. Den behøver i så fald ikke at frygte tordenen og truslerne fra højrepartierne her i salen.

Det forekommer mig iøvrigt at disse — hvis man skal dømme efter deres ordføreres taler her i går — er ved at blive noget mere spage i mælet. Ja, den konservative presse har med „Nationaltidende“ i spidsen i de forløbne uger boltret sig i voldsomme udfald mod regeringen i anledning af de militære besparelser og har med påfaldende iver appelleret til fremmede magter gennem sine påstande om, at Atlantpagtens øvrige deltagerlande ikke kan og ikke bør finde sig i, at tjenestetiden i Danmark sættes ned, og at der også på anden måde spares på militærbudgettet. Det er en optræden, som ikke bør glemmes. Dette, at den konservative presse appellerer, ikke til befolkningen i Danmark, men til fremmede magter og til NATO's overkommando for at hindre militære besparelser i Danmark, er også et bidrag til belysning af det danske folks mening om denne sag.

Som sagt, de to partiers ordførere havde i går et anderledes og mere spagfærdigt tonefald end i september. Det kan naturligvis tildels skyldes, skal vi sige besindelsen, efter at det ikke i denne omgang lykkedes at realisere de to partiers drøm om at komme til magten. Det kan navnlig for de konservatives vedkommende også skyldes frygten for, at hvis man ikke strækker hånden frem til forsoning med regeringen i militær- og Atlantpagtspørgsmålet, kan der ske det, at den begyndende og glædelige revne mellem Atlantpagtens tre partier i folketinget uddybes og gør det vanskeligere at realisere drømmen om på trods af Danmarks interesser og på tværs

af befolkningens mening at få besluttet dansk godkendelse af et oprustet Vesttysklands optagelse i Atlantpagten. Mon det ikke også skyldes de to partiers forståelse af, at befolkningen meget vel kender deres hele og fulde medansvar for den politik, der førte til den akutte valutakrise, og at befolkningen er klar over, hvilken reaktionær politik en ny venstre-konservativ regering vil føre, skønt det jo ikke hidtil har været muligt at vride et ord ud af de to partier herom.

Der er det rigtige i, hvad de to partier siger, at regeringen faktisk er ude for en tillidskrise blandt sine egne vælgere. Dette skyldes dens åbenbare brud på sine utvetydige valgløfter, og det skyldes nedskæringerne i forliget med de radikale. Samtidig giver såvel arbejdere som husmænd udtryk for, at de har både vilje og evne til at kæmpe imod nedskæringspolitikken, at kæmpe for sociale fremskridt og at bekæmpe reaktionære anslag og fortsatte profitfelttog fra højfinansens side.

Philipsstrejken er et af de mange og det mest aktuelle eksempel på arbejdernes kampvilje og solidaritet. Det er en kamp mod den rationalisering, der søges gennemført med det ene hovedmål at skaffe kapitalisterne forøget profit gennem mere raffineret og brutalt tilrettelagt udsvedning på arbejdspladserne — et fænomen, vi oplever ikke alene i industrien, men også i landbruget. Statsministeren skulle tænke over dette, når han fremsætter udtalelser om ønskeligheden af større effektivitet i de såkaldte produktivitetsudvalg.

Som det tidligere er sket på andre arbejdspladser, jeg minder her bl. a. om Hartmanns maskinfabrik og om Hess' støberier i Vejle, har Philipsarbejderne set sig nødsaget til at gå i strejke mod den overhåndtagende rationalisering på virksomheden og mod arbejdsgiverens vægning ved på normal og reel måde at forhandle med tillidsmændene. De gjorde det, fordi de simpelthen vidste, at der var intet andet at gøre. De har som alle arbejdere i Danmark ingen tillid til voldgiftsretten, som gennem hele sin virksomhed har vist, at den ensidigt står på arbejdsgiverens side, hvilket den også anskuelliggjorde ved i sin første kendelse mod Philipsarbejderne råt og usentimentalt at lægge arbejdsgivernes